

תלמודי ושיבה — על יוסף דב וויסמן ו
 "חש שמותו קרב
 כתב 3 צוואות
 ונהרג בפיגוע"
 אבל רבם טוען: זהו יד המקרה בלבד

[illegible]

התמוצות בירושלים.

מחריש
היה רעם
באוטובוס
3 מהם

[illegible]

הרווי הפיצוץ בירושלים
נחריאל בלומפילד
לב האשה ניבא רעות

הוקם צוות מיוחד לחקירת
הפיצוץ באוטובוס בבירה
מנכ"ל ממשלה ונציגי שירותי הביטחון
התמקדו וקבלו על עצמם לחקור את האירוע

לודו

הבחור
הקדוש
שחזה
את
פטירתו
ונרצח
על
קידוש
השם

"לפעמים מזכים אדם בהרגשה כאילו הוא
הולך למות כדי שיעשה תשובה מיראה,
אולי זיכני השם קצת והריני כותב בזאת
רצוני. ביודעי כי ייתכן ובקרוב אהיה לפני
בית דין של מעלה" | 40 שנה אחרי הירצחו
של הבחור הקדוש יוסף דב וייסמן הי"ד על
קידוש השם, חוזרים בני משפחתו וחבריו
הקרובים לחודש המרטיט של לפני פטירתו:
"זה דבר שלא נשמע כמוהו, שבחור צעיר
יחזה את פטירתו בדיוק כזה" | מסמך מטלטל

יהודה רוט

פרודוקציה: אלחנן קוטלר ולע"מ

(צילום: משה דנינו, 24 פלוס)

סיפור
דשלים

המשטרה הקימה
בערב, לרחוב צפניה, רחוב שמתגוררת
(סוף בשכר 2)

106 | **מעשה** | ז' באדר תשע"ח

מרצח ישמעאלי
שפל, שישב
בספסל האחורי
של האוטובוס
כשהוא חגור
במטען חבלה רב
עוצמה, פוצץ עצמו
ונטל באבחה חדה
את נפשותיהם
של שמונה יהודים
חפים מפשע
הי"ד, ביניהם
נמנה גם הבחור
הקדוש יוסף דב
וייסמן הי"ד

הסתלקות מהעולם אבל לא שיערתי, או אולי לא העזתי לשער, שמדובר במשהו רציני ואמיתי. נטיתי לחשוב שאולי כבחור מבוגר הוא מרגיש רע עם עצמו ולכן הוא מדבר כך. השתדלתי אפוא לעודד אותו, לדבר על ליבו, אבל לא חלמתי לרגע שהנורא מכל עומד להתרחש."

גם הרב ברייטקופף חוזר על אותה תופעה שתיאר לאופר: "כשנודע בישיבה על הפיגוע ועל הירצחו של יוסף דב וייסמן הי"ד, הייתי מזועזע עד עמקי נשמותי אבל לא לחלל למוחי הסיפור של הצוואה עליו הוא דיבר. המוח תפוס במחשבות קשות מאלו, אז כנראה שאין מקום למחשבות אחרות. רק כמה ימים לאחר מכן התחלתי להיזכר במאורעות שעברו עלינו בחודש האחרון והבנתי שכנראה הבחור לא דיבר לחינם ואם כן עלינו לחפש את הצוואה שכלל הנראה אכן כתב בסופו של דבר. חיפשנו וחיפשנו, אך מצאנו אותה רק שלושה חודשים לאחר מותו, חבוייה היטב היטב בין קפלי הכרית עליה ישן."

על פרטי גילוי הצוואה אנחנו שומעים מאחוזתו של הבחור, עו"ד אסתר שטרן, שמבקשת קודם כל להדגיש כי "סיפור מצמרר כדוגמת מה שאירע עם יוסי לא זכור לאף אחד. זה מאורע נדיר בקנה מידה היסטורי. גם היום, ארבעים שנה אחרי, איש אינו יודע להסביר מניין זכה יוסי לגילוי נורא משמים כי הוא עומד להסתלק ושייבין כי עליו לכתוב צוואה. אבל הנוסח בה פותחת הצוואה מעיד על אחי יותר מכל."

"כך הוא פותח בצוואתו שכבר אספר איך והיכן התגלתה: 'לפעמים מזכים אדם בהרגשה כאילו הוא הולך למות כדי שיעשה תשובה מיראה, אולי זיכני השם קצת (ההדגשה במקור) והריני כותב בזאת רצוני'. בהמשך הוא כותב: 'ביודעי כי ייתכן ובקרוב אהיה לפני בית דין של מעלה'. זה מרעיש. ברור שכתבת צוואה על ידי אדם צעיר, שטרם מלאו לו עשרים וחמש שנים, מעידה על תופעה שאינה מצויה. זה אפילו מצמרר."

זה קרה אצלי בבית. חצי שעה לפני שנרצח, זיכורו משמים לומר את נוסח הווידוי שלפני המיתה". התדהמה ניכרת היטב בקולו של לאופר. גם היום, ארבעים שנה אחרי, הוא עדיין נרעש כשהוא מעלה זיכרונות מהמאורע המרטיט. "זה מעורר אותי לתשובה", מנסה לאופר להסביר את הרעד שאוחז בקולו לפתע, "וזה עוד רק חלק אחד של הסיפור. את ההמשך הנורא כדאי שתשמע מהרב יהודה ברייטקופף, רב ביהכ"ס 'חסדי נפתלי' בשכונת הר נוף, שהיה חבר קרוב של וייסמן באותם ימים ואשר חלק עימו את החודש האחרון והנורא בחייו."

בקרב אהיה למעלה

את הגאון רבי יהודה ברייטקופף פגשתי בביתו שבשכונת הר נוף בירושלים. גם הוא, כמו לאופר, חי את האירוע כמו היה רק אתמול. משחזר הוא את החודש האחרון לחייו של וייסמן כמו קרה זה עתה. "היינו שכנים בפנימייה, חדר מול חדר, הוא היה בחור מבוגר מעט אך שלא כנוהג המקובל, הוא היה קרוב גם לבחורים הצעירים. אמנם היה סגור ומופנם, אבל היה בו משהו שובה לב וכובש. הוא היה חייכן ובעל לב זהב ומידות טובות והיה מקרב כל אחד ואחד בישיבה. גם אני התיידדתי עימו. הרה"ג דוד יוסף שליט"א, היום מוכר לרבים, אבל אז הוא היה בחור צעיר שנכנס לישיבה מבלי שאיש יכיר אותו. אף הוא היה בין אלה שווייסמן קירב והתיידד עימם."

הרב ברייטקופף צולל מיד אל מאורעות החודש האחרון לחייו של וייסמן: "בחודש האחרון לחייו הוא התחיל לומר כל מיני משפטים מוזרים ונוראים שהיה קשה לי לשומעם. באותו החודש הוא אמר לי כמה וכמה פעמים 'אני מרגיש שאני עומד להסתלק מהעולם', 'אני צריך לכתוב צוואה'. הוא אף הביא איתו לחדר את כל הספרים עם הצוואות שהיו באוצר הספרים ועיין בהם ארוכות. ראיתי שהוא באמת אחוז ותפוס מחשבות על

מוזרה ריחפו בחדר. רק לאחר מכן נחת וייסמן חזרה אל השיחה והפגישה אותה מיהר במפתיע לסיים ולעזוב את הבית לשלום. משם פנה אל תחנת האוטובוס הסמוכה, עלה על אוטובוס קו 39 בדרכו חזרה לישיבה."

הייתה באוטובוס קבוצה רועשת של נערי רחוב, ויוסף דב העדיף לא יכול היה לשאת זאת. משכך תפס בן הישיבה הצעיר מקום ישיבה בתוכי האוטובוס, מה שהשפיע לאחר מכן על גורלו. ברחוב צפניה נגדע באחת מסלול האוטובוס ועימו מסלול חייהם של שניים מנוסעיו היהודים. מרצח ישמעאלי שפל, שישב בספסל האחורי של האוטובוס כשהוא חגור במטען חבלה רב עוצמה, פוצץ את עצמו ונטל באבחה חדה את נפשותיהם של שמונה יהודים חפים מפשע הי"ד, ביניהם נמנה גם הבחור הקדוש יוסף דב וייסמן הי"ד, בן יחיד ואהוב להוריו ותלמיד ישיבת חברון גבעת מרדכי. "זה היה לפני ארבעים שנה בדיוק, בח' אדר תשל"ח", משחזר לאופר ל'משפחה', "מדובר היה באחד מפיגועי ההתאבדות הראשונים, מה שגרם לזעזוע ענק בציבור היהודי בארץ בכלל, בירושלים בפרט, ובוודאי בישיבת חברון בה עורר הפיגוע סערה גדולה. דווקא אני שזכיתי להיות האחרון ששהה עם יוסף דב הי"ד, לא קלטתי את עוצמת המאורע שהתחולל בביתי לנגד עיניי מחצית השעה לפני שנעקדה נשמתו ועלתה לשמי מרום. כנראה הייתי מזועזע כל כך שלא יכולתי לחשוב ולהרהר על שום דבר אחר מלבד עוצם הטרגדיה."

"רק יומיים לאחר מכן, בעודי בדרכי במונית לתל אביב לנחם את הוריו השכולים, פילח את מוחי הזיכרון הנורא וקפצתי מכיסאי תוך כדי נסיעה, ממש קפצתי. 'הוא אמר אצלי וידוי', צעקתי בלי לשים לב היכן אני נמצא. הנהג נבהל וכמעט בלם את האוטו מרוב פחד, אבל אני הייתי נתון בסערת רגשות עצומה. התברר ש'מזליה חזי' התקיים אצל וייסמן בצורה מוחשית שמחיי לא שמעתי כמות."

קיים שדותיה בסיני
כסני, בעקבות התקופה
ית' דסק 60 מוסר, "א"י
נודית 60 מוסר, "א"י
בירם.
גורמים מוסכמים במשרת ה'
תגרות התחלת-חמיקנות
זמאור תגביר באחור וליכר
זיבת את ישראל לשכור על
ולמות כסני, תגבור כי
בכסני תאוויר תגדיר - מוסר
זודת, שבו ימנ בעתיד מוסר
כי, עובד, זו מחיבת את יס'
(מור קטמר 8)

פתאום היה רעם מחרי' עד ראייה לפיצוץ באונ'

מבין 45 הפצועים כבר נשלחו לבתייהם * 10 פצועים נשארו בב'
צוות הקירור: עצרה כמה חשודים

מאז כרוך מאוריר צות
משפחת ירשלים הקימה צות
הכור הפיצוץ באוטובוס אור, ש'
רם אמש סותם של שני נעמים

בונבונירות ממולכדות

המסירה מוהירה את הצובר
מקפחאות ובינוניות
ממולכדות.
הצובר מהבש לא לנת

האבא, שלא
היה בעל חזות
ישיבתית, התחיל
את ההספד
בשאגה קורעת
לב: 'טורף טורף
יוסף' ולא היה
מי שכתפיו לא
רטטו מבכי חסר
מעצורים כשהאבא
הצדיק את הדיון
באופן מיוחד
וחסידי כל כך

את רוכסנה, ומצא בה שתי מעטפות עליהן כתוב
חדר"ג (כידוע, זהו סימון ל'חרם דרבינו גרשום'
שהטיל איסור בחרם על מי שפותח וקורא מכתבו
של אחר, בלי רשותו).

"על כל מעטפה היה גם כיתוב נוסף. על אחת
- 'למשפחתי', על השנייה - שמותיהם של שניים
מראשי הישיבה. משנפתחה המעטפה השנייה
התברר כי היא מכילה מכתב לראשי הישיבה, בו
הביע בני הק' את רצונו האחרון בעניינים שונים,
ואילו במעטפה השנייה נמצאה 'צוואה' למשפחה.
שני המסמכים החתומים - הכתובים בכתב ידו
והחתומים על ידי בני זצוק"ל - נושאים את
התאריך מוצש"ק בא, וזהו בדיוק שלושים יום
לפני מותו."

האב השכול מוצא הסבר תורני עמוק לגילוי
של בנו: "הדברים תואמים בדיוק נפלא את דברי
בעל ה'אור החיים' הקדוש על הפסוק 'ויקברו ימי
ישראל למות' שבפרשת ויחי, המסתמכים על ספר
הזהר הקדוש, לפיהם יכול אדם לחוש את בוא
מותו, שלושים יום לפני המוות. והאור החיים
הקדוש מוסיף: 'הגם כי דעה זו מושללת מבני
אדם, הצדיקים מרגישים ויודעים...'."

האב מכביר שם עוד דברים מרטיטים ומצמררים
על עדינות נפשו של בנו ועל כך ששהה בבית הוריו
בשבת פרשת משפטים, עשרים יום לפני הפיגוע,
אך לא גילה דבר. מתאר הוא כיצד הלכו יחדיו לבית
המדרש של האדמו"ר מסדיגורא זצ"ל, שלמדו יחדיו
והכל בטוב ובנעימים מבלי שבנו ירמז לו מאומה.
בסיום הפרק מציין האב דבר פלאי נוסף, כי בטרם
יצא בנו אל נסיעתו האחרונה לישיבה השאיר בבית
הוריו סידור חדש שקיבל. האב חשב ששכחה היא
ולכן פתח אותו רק לאחר שחזר מההלוויה ובו
נמצאה ההקדשה הבאה: 'לאו"מ שליט"א, מבנו
יוסף דב, שבט תשל"ח. "מתנת פרידה הייתה זו",
מוסיף האב בכאב.

"באחת הצוואות", ממשיכה הבת-האחות לטוות
את הסיפור, "נכתב שעותק נוסף נמצא בבית אחותי
בספר 'חשופים בצריח', כך, שעה קלה לאחר

את גילוי הצוואה, "שלושה חודשים לאחר הפיגוע
הנורא, והנה דופק בדלתי בחור בשם יצחק גרינפלד.
הוא היה ידיד טוב של יוסי, הכרתי אותו מהשנים
שלפני נישואיו, כשהיה בא יחד עם יוסי לבית הוריי
בתל אביב. הוא לא הכביר בדברים, לא הסביר למה
ועבור מה הוא בא, רק ביקש לדעת דבר אחד: האם
יש לי בבית את הספר 'חשופים בצריח' שיצא לאחר
מלחמת ששת הימים. ההתנהלות שלו נראתה לי
קצת משונה אבל עניתי שאכן יש לי ספר כזה אי
שם במדפים העליונים בארון הספרים.

"גרינפלד לא בזבז זמן, טיפס מיד אל גובה הארון,
לקח את הספר ודפדף בו נמרצות, שלף צרור דפים
והניח על השולחן. 'הנה הצוואה', הוא אומר לי ואני
לא מבינה על מה הבחור שח. 'זו הצוואה של יוסי',
הוא מנסה להסביר לי. הייתי בהלם מוחלט, לא
הבנתי על מה הוא מדבר. לקחתי את הדפים לידי
ורפרפתי על כתב היד. כן, זה היה כתב ידו של יוסי
הי"ד והוא אכן כתב צוואה. צוואה אמיתית לכל
בני המשפחה, ארוכה, מפורטת, בטוב טעם ובסדר
מסודר, כביכול מדובר היה באדם מבוגר שמתכוון
לקראת ימיו האחרונים בעולם."

את התיאור המדויק של מה שאירע לפני כן
בישיבת חברון, אנו קוראים בקובץ זיכרון מרטיט
שכתב אבי, ר' חיים ויסמן, סופר מוערך בזכות
עצמו, אותו הדפיס בסוף ספר 'חפץ חיים' שהדפיס
וחילק במלאות שנה להירצחו של בנו יוסף דב
ולעילוי נשמתו, זאת לאור סעיף בולט בצוואה, בו
ביקש בנו הי"ד להתחזק בענייני שמירת הלשון.
הקובץ נושא את הכותרת "בני יחידי אשר אהבתי"
וכולו ספוג שכול וכאב נורא ואיום, לצד צידוק הדין
מופלא ורגש יהודי פועם של האב.

וכך הוא כותב בפרק 'והוא פלא': "על עצם
ה'גילוי' נודע מצוואתו, אשר נתגלתה למעלה
משלושה חודשים לאחר מותו. הצוואה נמצאה
בישיבה, בכרית שלמראשותיו, במיטה בה ישן בני.
כאשר המיטה נמסרה כמה חודשים לאחר מותו
לתלמיד אחר, 'בדל"ח, והתלמיד האחר שכב לישון,
הוא הרגיש רשרוש של ניירות בכרית. הוא פתח

"ועוד משהו מדהים, חודש, חודש ימים, שלושים
יום תמימים, עברו על אחי מאז כתב את הצוואה
הנוראה הזו, או למעשה שתי צוואות, אחת ייעד
למשפחה ואחת לראשי הישיבה. במהלך כל
אותו החודש הבחור נשא בדומייה את הרגשות
הנוראים בגבורה עילאית מבלי לרמוז מילה וחצי
מילה לאביו ולאמו ולמשפחתו הקרובה. רק החבר
שלו, ברייטקופף, שמע ממנו גילויים ודיבורים על
הסתלקות קרובה, אבל גם ברייטקופף לא שיער
במה דברים אמורים."

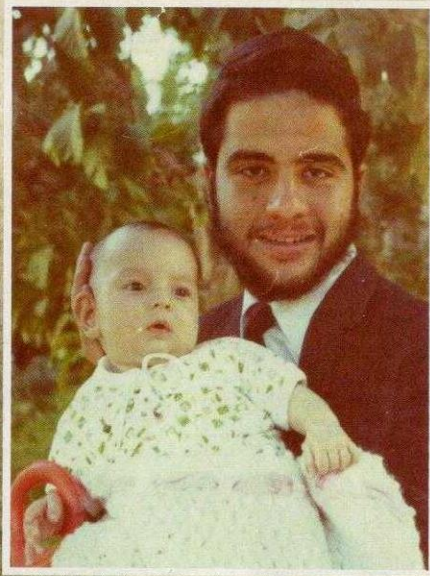
ניכר שלגברת שטרן קשה להתנתק מעוצמת
הרגש ולרדת לפירוט הסיפור והשתלשלות גילוי
הצוואה. דמותו של אחיה כמו ניצבת ברורה לנגד
עיניה כשהיא מתארת את מעלותיו הגדולות.
"כנראה שלא לחינם הוא זכה לגילוי נדיר כזה, הוא
זכה גם לכתוב צוואה וגם לומר וידוי לפני שהסתלק
מהעולם, זה משהו שלא שומעים."

"אבל יוסי באמת היה בחור מיוחד. הוא הגיע
מבית שהיום קוראים לו מודרני. אבא שלנו הגיע
מרומניה משורש חסידי פאשקאן, אבל הוא היה
גם בעל השכלה כללית ושימש כפובליציסט ב'קול
ישראל' ו'שערים' ולאחר מכן כעו"ד. אמנם הוא
לא גידל זקן אבל כן הייתה בו נפש יהודית בוערת
ויוקדת. יוסי כבר נטה לחיים אחרים. אבי לא מנע
זאת ממנו ואף עודד אותו בדרך. יוסי היה קשור
לרבי מוויז'ניץ הי'שועות משה'. כרבים מבחורי
ישיבת חברון אף הוא היה הולך לעיתים לבית
המדרש של ה'בית ישראל' מגור. הייתה לו נפש
חסידיית וענייניו אותו דברים רוחניים, בזה הוא
עסק כל הזמן. ברישום ילדים למוסדות תורניים
אליו היה הולך יחד עם ידידו ר' צבי כהן, בקירוב,
בעשיית חסד עם מסכנים מכל הארץ בכל מיני
אופנים ומבלי שאיש ידע על כך. הוא היה מוסד
חסד מהלך."

צוואה בצריח

"ישיבת בייתי בירושלים", משחזרת גברת שטרן

"גם היום, ארבעים שנה אחרי, אינו יודע להסביר מנין זכה יוסי לגילוי נורא משמים כי הוא עומד להסתלק ושיבין כי עליו לכתוב צוואה. אבל הנוסח בה פותחת הצוואה מעיד על אחי יותר מכל"

חסד וקירוב חובקות עולם. ראו עליו יראת שמים מיוחדת, לא משהו רגיל. זאת ידעתי כבר בחייו". לגבי החודש האחרון ברייטקופף לא מוכן להרחיב יותר, רק עוד התבטאות אחת של יוסף דב הי"ד הוא מוכן להוסיף. "בחודש האחרון הוא רמז לי המום בעניין הסתלקותו הקרובה ואף דיבר על כך עימי מפורשות. ראיתי שהוא אחוז שרעפים ותפוס כל היום במחשבות על הסתלקותו שבעיניו הייתה קרובה וודאית. אני לא ייחסתי לכך חשיבות, אבל הוא היה אומר לי כמעט כל יום: 'לך תלמד עבורי, אני לא יכול ללמוד, אני תפוס במחשבות'. כך גם הציע לי תמיד שיקנה עבורי מה שאני צריך במכולת וכדומה, העיקר שאשב ואלמד עבורי". הרב ברייטקופף חוזר להלוויה המטלטלת שיצאה מהישיבה בגבעת מרדכי ולהספד הנורא של האב השכול ש"עד היום לא שמעתי הספד חזק ומעורר שכזה. האבא, שכאמור, לא היה בעל חזות ישיבתית, החל את הספדו בשאגה קורעת לב: 'טורף טורף יוסף' ולא היה מי שכתפיו לא רטטו מבכי חסר מעצורים כשהאבא הצדיק את הדיון באופן מיוחד וחסידיו כל כך. הרה"ג רבי זיסל ברוידא זצ"ל, מראשי ישיבת חברון, התבטא לאחר מכן כי 'אם היה אומר את זה לפני כמה דורות אדם גדול, זה גם היה הספד מיוחד. כנראה שכמו יוסף דב, גם אביו היה יהודי מיוחד למרות שחיצינות לא היה נראה ככזה".

עיתונאי ירושלמי אחד היה בהלוויה, ר' ישראל גליס הידוע, ורק אצלו נשתמרה הקלטת ההספדים כולם ובכללם גם ההספד הנורא של האב. "הלכתי לכל מקום עם רשמקול ובו מקליט", משחזר גליס, "כך שההקלטה נשמרה אצלי. רק לאחר עשרים וחמש שנה נודע לי שהמשפחה מחפשת את ההקלטה ושמתחתי שיכולתי להביא להם את המזכרת החשובה הזו.

"הכרתי היטב את יוסף דב", מציין גליס את העיקר, "למדנו יחד בישיבה את מסכת סנהדרין ואף יצאנו לרישום למוסדות, הוא היה בחור מיוחד שלא מוצאים רבים כמותו ואף נכתבו עליו כמה כתבות מיוחדות לאחר הסתלקותו הטראגית. אבל גם לאחר ארבעים שנה זכרו מפעם בלבבות כל אלה שהכירו אותו, יהי זכרו ברוך".

וייסמן לא התכוון לדפדף הלאה. הוא עצר לשתיקה ארוכה, נטל את הדף שוב והחל מעיין בנוסח הווידוי בעניין רב. שתי דקות תמימות של שתיקה מוזרה ריחפו בחדר. רק לאחר מכן נחת וייסמן חזרה אל השיחה

איש הסוד. הגאון רבי יהודה ברייטקופף

שגילו בישיבה את הצוואה המרעישת, כבר היה אצלי בדלת יצחק גרינפלד, חברו הטוב של יוסי, שבא לחפש את הצוואה הנוספת - שיוסי טמן מבלי שאדע - בארון הספרים בביתי. כנראה עשה זאת למשמרת וליתר בטחון, שבמידה והצוואה בישיבה תיעלם או תאבד תישמר צוואה נוספת בידי המשפחה".

לך תלמד בשבילי

"יוסף דב היה בחור מאוד מאוד רוחני", מנסה הרב ברייטקופף להסביר ולו במשהו מדוע זכה בחור צעיר שכזה לגילוי מפעים משמים, "הוא היה פעיל בכל דבר שבקדושה. הוא היה מופנם, שקט, אבל ידע היטב את מלאכתו. הוא היה הולך לפקוד בתי כנסת בירושלים ופועל אצל המתפללים לרישום ילדים למוסדות תורניים, דבר שבאותם ימים לא היה פשוט כלל וכלל. הייתה לו גאווה דקדושה. באזור מגוריו הוריו, באבן גבירול בתל אביב, הוא והוריו היו כנראה היחידים ששמו את האות 'ג' בקלפי. יוסי הי"ד היה עושה זאת לעיני כל חברי ועדת הקלפי כשהוא אומר כי בכך הוא מקדש שם שמים".

הרב ברייטקופף מדגיש שיוסף דב לא בא מבית של בני ישיבה, ודווקא לכן מודגשת הייחודיות שלו: "הוא ביקש מהוריו ללמוד בישיבה, הם לא התנגדו. בישיבה קטנה הוא למד ב'אור ישראל' וזכה לקרבה מופלגת אצל הרה"ג יעקב ניימן, ראש הישיבה המיתולוגי של 'אור ישראל'. יש תמונה בה רואים את הרב ניימן מחבקו בחום. הוא היה בחור טוב, טוב מאוד, היה בו חן מיוחד והיו לו מידות טובות. לכן אהבוהו.

"כפי שאמרתי הוא היה מאוד רוחני וקדוש. הוא לא נגע מעולם בזקן, זה היה דבר נדיר מאוד בישיבה, כך גם הקפיד על טבילה במקווה. אביו מציין בקובץ שלו, שבחודש האחרון לחייו הוא היה נוהג לטבול מדי יום ביומו, כשהשערה הקרובה לוודאי אומרת כי גם ביומו האחרון טבל במקווה, שלא מילתא זוטרתא היא. אין ספק שהוא היה בחור מיוחד במינו, גשמיית לא עניינה אותו. הוא היה שקוע בעניינים רוחניים ופעילויות

משפחה

ה ש ב ו ע ו ן ל ב י ת ה י ה ו ד י

הקדוש מרחוב צפניה

ארבעים שנה אחרי:
הצוואות המסתוריות של
הקדוש יוסף דב וייסמן
הי"ד, בחור הישיבה
שחזה את מותו בפיגוע
האוטובוס הראשון
בירושלים

מתיבתא דרבי נתן

רבי נתן פריד זצ"ל,
העילוי הירושלמי שהיה
לחביבו של החזון איש
וחי חיים של צדיק
נסתר | דיוקן טמיר

כך עובדות השייטה

סודות

מחדר החקירות

כך הפילה המשטרה את מקורבי נתניהו

"אחרי שלושה לילות בלי שינה והפחדות בלי הפסקה,
גם האיש הכי ישר יכול להישבר" | בכירים לשעבר
בצמרת יחידות החקירה של המשטרה חושפים:
הלחצים, השקרים והתחבולות מאחורי הסכמי
עדי המדינה וחקירות המשטרה

בדידות, הזנחה, התעללות
| מה עובר על קשישים
חרדים בבתי האבות? |
תחקיר מטלטל

כהנים אבודים, ילידים
מתפללים ולבנים נרדפים על
נפשם | מסע הרפתקאות מסעיר
באזורי הפרא של זימבבואה |
יצחק כרמלי, אפריקה